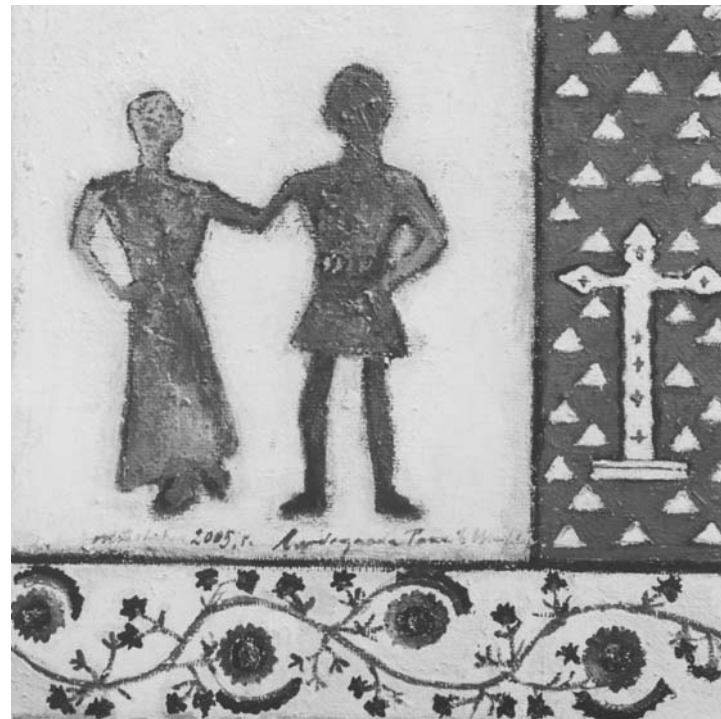

Bratislav Ljubišić

SLOBODANKA RAKIĆ ŠEFER

Galerija ULUS, decembar 2006.

Postoje umetnici koji izlažu jednom u deset godina. Neki jedva čekaju da im se ukaže prilika kako bi svoje delo izložili sudu publike. Ima ih koji strpljivo i stidljivo stvaraju svet svoje filozofeme, pronalaze simbole koji će ih na najbolji način otkriti kao duhovno biće. Tu se motorika povlači i ustupa mesto mišljenju. Mišljenje se odmah pridružuje pamćenju i dobijamo tkanje u kojem se nahodi mudrost i življenja i umiranja. Nestajanja. Slobodanka Rakić Šefer spada u one temperamentne i nestrpljive u težnji da se svet što pre obavesti o najnovijim ostvarenjima. Istina, ima u tome šarma neke lake i vodviljske atmosfere. Ono sada polako potiskuje ono juče, a to tzv. "juče" potpuno zaboravlja ono iz davnine. Ipak postoje oni što pamte pa dođu u svemu tome kao neka vrsta pretnje, ponekad i kazne. Eto, za mene je najzreliji period u stvaranju ove umetnice, period belih slika u kojima se otiskivao vez. Bilo je tu atmosfere zimskih dana negde u Mačvi, negde gde se dve velike reke drže u tišini i neprekinutom obnavljanju. Zanimljiv je i ciklus sa stolicama. I tu je bilo atmosfere bajanja i traganja za vremenom koje je iščezlo. Likovni jezik je u oba pomenuta ciklusa bio zanimljiv i do kraja izrađen. I ako je moglo da se dogodi naracija je izostajala i ono ilustrativno, pesničko uzačasje je ustupalo mesto moći boje, crteža i artikulisane površine. Naravno, s obzirom da je umetnica vrlo vredna i smatra da je sve što je izašlo ispod njene ruke i ostalo na platnu dostojno javnog mnjenja, postoje i ciklusi u kojima se razgrađuje postignuto, u kojima se ilustracija svojski nameće pa dobijamo dela koja su tek približna jednoj autentičnoj atmosferi i celovitom izrazu. Kao da su zbog hitrine umetnika primorana da ostanu i budu vrsta zabeleške kojoj će se možda neko vratiti da ih produbi, istraži i pronađe naslućeno, a ostavljeno onako, u prolazu. Izložba koja je sada pred nama ima šarm jednog lepršavog hoda kroz obilje mogućeg izraza i komunikacije. No, naznake kojima je umetnica veoma sklona, i ovog puta nas vode u laku šetnju kroz istoriju umetnosti, zapravo kroz ono

Slobodanka Rakić Šefer, *Venčanje*, ulje na platnu, 30 x 30 cm, 2005.

što je za nju, stvaraoica, ovog trenutka interesantno. Naići ćemo na čilime i njihovu mudrost, a nedavno je tu bila izložba u Etnografskom muzeju – srešćemo japanske estampe i crteže a la Džoni Reljić, tu su i kič slike kao kod Peđe Neškovića, ima i Šagala, dečijeg crteža – prosto rečeno, pred nama je razglednica u kojoj se nalazi za svakoga po nešto. naročito za one koji vole da se projektuju i da odmah viđeno pretvore u neko svoje kvazi pesničko uzačasje. Nažalost, likovno ustupa pred takvim naletima i ilustracija poprima široke razmere mada će možda već sledeća izložba pokazati jedno mirnije i stalozenije raspoloženje, dostojno mislioca. Sačekajmo.

Slobodanka Rakić Šefer je rođena u Duvaništu. Fakultet likovnih umetnosti i posle diplomske studije završava u Beogradu, 1978. godine. Do sada je imala osamdesetak samostalnih izložbi.